jäi kuulma. — „Mehed," ütles ta, „hea meelega laenaksin ma kuninggale ehk poole tosinat särka, kui se temale wõiks abi saata, aga waadake ise, kulla inimesed!" tema tegi oma kasuka lahti, ja, sina kallis aeg, mehel ep olnud särki olemas, mis nüüd teha?

Nüüd mõni ninatark lugija warsi wahele rääkima ja ütlema: „Näe hullu, mina oleksin nende asemel särgi ostnud, karjatsele selga pannud ja siis kuninggale käte wiinud, siis oleks temal olnud, mis ta süda taga nõudis." Mina kostan selle peale: „Kahju et meestel nii tarku nõuuandjaid ei olnud, aga olgu mis on, mehed ei teinud seda mite, waid läksiwad jälle koju, rääkisid oma lugu üles, ja kuninggas suri ära."

Jut on nüüd otsas, aga kannatage weel silmapilk, kulla waderid, olete üle koera saand, külap siis kaa üle koera sawa jõuate, — mis ma pidin küsima? Jah, mispärast maa ilmas, Jumal paraku, nii wähä õnnelisid inimesi on? Mina kostan selle peale oma tillukese külamehe

mõistust mööda: Eks mite ika sellepärast, et inimesed ei tea, mis tuleb tõe pooleşt õnneks arwata. Kül otsiwad ja päriwad nemad ni hoolsaste kui wähä wõiwad õnne järel, sõidaiwad kõik maad mered läbi, tükiwad maa põhja, et kulda ja hõbedat käte saada, aga taewa poole waatab arwaste keegi, ja sestap tuleb, paraku se asi. Jah tõeste, kulla waderid, olgu teil särk ehk olemata, meie ainus õn on Jumala rahu südames, ja meie süda on rahuta alati, senni kui ta Jumala sees puhkab ja rahu leiab, ja seda rahu ja õnne soowib Kalendritegija ueks aastaks eluotsani kõikide oma waderitele, lelle poegadele ja täditütardele kalliks päranduseks. Jumalaga!

Lühikesed teadused Tallinna Luteruseusu kirikuteşt.

Seda on nüüd juba ligi **600** aastat, et meie Eestirahwas ristirahwaks saanud. Meie esiwanemad olid alles ebajumalate kummarda-